

O slikah Evgenije Jarc

Vedno aktualno vprašanje svetlobe v slikarstvu je spodbuda za nastanek razstavljenih slik. Akademsko slikarko Evgenijo Jarc namreč močno nagovarja, tako da se v svojih delih k njemu stalno vrača. Pred nami so predvsem podobe detajlnih izrezov gozdov,

ki nam dajejo vpogled v delček teh njenih misli. Na ogled nam daje mnogo osebnih pogledov v naravo, na zelenje, listje, sence, košate krošnje in gole veje; odpira nam prostranost njej znanega gozda. Ob tem gledalcu pušča svobodno pot v iskanju. Njegovo do-

Evgenija Jarc: Pogled v gozd II., olje na platnu, 90x120 cm, 2006.

mišljijo namreč zlahka zanese v hojo skozi gozd, vsenaokoli šelestenje listja, prepuščanje vznemirljivemu občutku pri izbiranju steza med debli dreves in koreninami, na katerih se ustvarjajo vedno nove in spreminjajoče se sence, ter posamezni žarki sonca, ki skozi krošnje dreves pronicajo v temačno notranjost. Lahko si je predstavljati, kako oko pozorno opazuje, zaznava detajle in se hkrati prepušča celovitemu pogledu na stalno spremenljivost gozda.

Slike podajajo objektivno stvarnost, vendar nam lahko simbolično spregovorijo tudi o temini človeka, skozi katero v njegovo notranjost včasih le stežka prodre žarek svetlobe. Pa vendar mu vedno uspe prodreti. Tako je v naravi, svetloba in tema gresta skupaj, se nekako pogojujeta in se izmenjujeta. In tako je tudi v človeku. Ni idealnosti, pač pa je realnost in čar je v sprejemanju le-te. Tako je tudi pri razstavljenih delih pomen ravno v slikarini zaznavi obojega. Ne prikazuje namreč trenutkov, ko si svetloba s trudom utre svojo pot skozi temo, ampak prikaže njuno so-bivanje. Izbor motivov je pogojen z barvnimi niansami svetlobe navadnega dne, in ne z redkimi trenutki zmagoslavja. Gledalec lahko

tako slike gleda neobremenjeno, podoba dopušča neodločujoč, odprt in prazen prostor pred seboj, v katerem vsakdo sam zase najde zven besed sporočila.

Odločen nanos barve priča o utrjenem procesu prenosa pogleda v naravo na platno. Dinamika barvnih kompozicij pa se izraža v dveh pristopih, v kombinaciji zelene in oranžne. Pomladno in jesensko? Hladno in toplo? Morda. Ena barva teme in druga barva luči? Pomirjujoča barva in barva, ki razdraži? Spet mogoče. Pogled na naravo, svet, človeka se v umetnosti izrazi svobodno in ne nujno vzporedno z racionalnimi razlogi. Ko človek hodi po gozdu, se zaveda, da bo slej ko prej nekje konec, da bo prišel do roba ali vsaj jase, kjer bo glavno besedo prevzela dnevna svetloba. A tisto, kar ga žene naprej, je želja, da bi to svetlobo našel že prej, še znotraj teme. Je namreč prisotna, a potrebno jo je uzreti, zaznati, ji dati prostor, njeno mesto. In to je naredila slikarka s pričujočimi deli, ki izražajo to človeško iskanje: kje in kakšna je ta svetloba v odnosu do teme, kako jo vedno znova najti, jo prepoznati in ji dati ime – v sebi ter zunaj sebe.